

OTON ZSUPANCSICS:

KOVÁCS DAL

*Kovácsok vagyunk, hát kovácsoljuk vigan
jellemünk fémét, kebelünk szívét,
hallgassuk: zeng-e bús, avagy vig dalt
miért?*

*Mert illőre téve ha rásujt a pöröly
meghalljuk, szívünk tiszta öntvény-e
s ha bátran kondul, nem gyáván
sereglünk akkor örömmel köréje...*

*Mind: az ukna mélyéből fekete bányászok,
a kemence mellől kormos martinászok,
a köportól szürke kőbánya népe,
az erdő munkása — bronzsín a képe,
a kikötőmunkás — mint bálvány
hatalmas, izma mint a márvány,
a görnyedő szövő a szövőgép mellől,
a tímár — kérges a bőre a csipős csertől,
a kenyeriünkhöz lisztet őrölő molnár,
kőműves, asztalos, lakatos, bogsnár,
lavágók, mocsárból tőzeget bontók,
ökrével együtt verejtéket ontó
némán vándoló, görnyedthátú zsellér,
szőlőlevelet fejtő hegybéli vincellér,
ólomlente mellű betűrab — a szedő,
titajos — a folyón lassan ereszkedő,
mind, kik viseltek a bilincsek nyomát,
ti is, hajósok, kik a jövő honát
keresitek, melyet határ nem szeg,
a távolba tekintve s nem maradtok veszteg.*

*Ezért hát kovácsok kovácsoljunk egyre,
sujtsunk keményen, élesen figyelve,
hogy ne legyen közötiünk tétova, fölös
ha az óra üt,
ha a nap kisüt
és feltámad bennünk az óriás, hatalmas pörölyös.*

Veres István fordítása